

Jana
Jordanová

SMRTKA ELLIE
ZAČÁTEK
PO KONCI

SMRTKA ELLIE

Příběh první

ZAČÁTEK PO KONCI

www.smrтка-ellie.cz

Jana Jordanová

KAPITOLA 1: JMÉNO

„Jméno?“

Zamrkala jsem a snažila se zaostřit, všechno jsem měla před očima rozmazané. Neměla jsem ponětí, kde to jsem a jak jsem se sem dostala. Za divokého mrkání jsem se rozhlížela kolem sebe v domnění, že si snad vzpomenu, co se stalo, ale nic se mi nevybavovalo.

Místnost vypadala jako jeskyně s oblým kamenným stropem. Žárovka pověšená na černém tlustém kabelu byla jediným zdrojem světla. Já sama jsem seděla na dřevěné židli, muž, který se ptal na jméno, postával kousek ode mě. Jinak byl prostor prázdný, dveře musely být za mnou, protože jsem je ze svého místa neviděla.

Muž si povzdechl, jako kdyby na odpověď čekal minuty a ne jen několik málo vteřin.

Připadala jsem si dezorientovaná a rozbolela mě hlava. Bylo mi chladno.

„Jméno?“ zopakoval netrpělivě a poklepal propiskou na modré desky, které držel v ruce.

Zamračila jsem se a pak ještě víc, když mi došlo, že nevím, jak se jmenuju. Jak to sakra můžu nevědět? Kde to jsem? Co se stalo? Kdo je ten muž?

Uvědomila jsem si, že si nemůžu vzpomenout na to, co jsem dělala včera nebo před měsícem. Nedokázala jsem si vybavit, jestli mám nějakou rodinu, přátele nebo jak trávím čas.

Srdce se mi divoce rozbušilo a já začala panikařit.

„Kde to jsem? Co jste se mnou udělali? Proč si nic nepamatuju?“

Muž si něco poznamenal a dál mě sledoval.

Vyskočila jsem ze židle tak prudce, že se židle málem převrhla. Intuitivně jsem chtěla vyrazit ke dveřím za sebou, ale ihned jsem se zarazila. Divoce jsem se rozhlížela kolem sebe a pak jsem vyrazila k jedné ze stěn a prohmatávala jsem ji jako šílená, až jsem postupně přešla kolem celé místnosti zpět na původní místo.

Dveře jsem ale nenašla. Ani kliku, ani okénko, nic. Byla jsem v pasti.

„Co se to sakra děje? Vždyť tu nejsou dveře!“ Vrhla jsem se na muže a vzala ho za tričko. Nezdálo se ale, že by ho to nějak rozhodilo. Mlčky se na mě díval, pak mi ruce sundal ze svého černého trička a dál mě pozorně sledoval.

„Co po mně chcete?!“ Můj hlas zněl divně, moc vysoko, moc hystericky. V krku mě páčila žluč a hlava mi třeštila. Špatně se mi dýchalo. Slzy jsem měla na krajíčku.

Muž si opět něco poznamenal. Vyrhla jsem mu desky z ruky a hodila je proti stěně. „O co vám jde? Je to nějaký experiment? Nebo test?“

„Jméno?“ zopakoval už potřetí.

„Já nevím, jak se jmenuju!“ zakřičela jsem na něj a bezradně jsem mávla rukama. „Nevím to, jasný? Nevím! Jak to, že to nevím?!“

„Jméno?“

Měla jsem chuť ho uškrtnit, ale nakonec jsem jen koplá do židle, která odjela ke stěně. Neměla jsem na výběr. Trochu jsem se uklidnila,

v hlavě mi tepala bolest, mozek mi pracoval na plné obrátky. Musela jsem se odsud dostat a on byl mojí jedinou nadějí. Něco věděl, jinak by neměl ty pitomé desky a nebyl tak nesnesitelně klidný.

„Ellie,“ řekla jsem první jméno, co mě napadlo. Nevím, proč zrovna Ellie, proč ne třeba Alžběta, Markéta nebo Kristýna. Prostě Ellie.

„Ellie,“ zopakoval. A došel si pro pohozené desky, aby pokračoval prohlášením, po kterém mě zamrazilo: „Vítám tě v Podsvětí.“

KAPITOLA 2: DRUHÁ ŠANCE

„V Podsvětí? Cože? To je nějaký vtip? Nebo kód pro něco?“

„Ellie, když budeš víc poslouchat a méně se ptát, možná se i něco dozvíš.“

Otevřela jsem pusu, abych mu odsekla, ale nakonec jsem si to rozmyslela. Potřebuju ho. Potřebuju informace, a pokud mi k tomu má pomoci to, že budu mlčet, fajn, budu mlčet. Semkla jsem rty a založila si ruce na prsou, abych alespoň postojem vyjádřila svůj nesouhlas.

„Ellie,“ oslovil mě a odmlčel se, zatímco mě pečlivě sledoval, „nerad ti to říkám, ale zemřela jsi.“

„Ale...“ dál jsem se nedostala, protože okamžitě pokračoval: „Ale jeden člen naší Rady se rozhodl, že ti nabídne dohodu.“

„Dohodu?“

Zatvářil se otráveně, jako kdyby se bavil s neposlušným dítětem. „Ano, dohodu. Nabízí ti možnost, aby ses stala smrtkou a pracovala pro Radu sto let. Jakmile si odsloužíš stanovený počet let, splní ti člen Rady jedno přání, třeba že ti vrátí smrtelný lidský život. Samozřejmě to je podmíněno tím, že projdeš výcvikem a splníš všechny zkoušky. Nejsi jediná, kdo dostal druhou šanci, a počet míst je omezený. Pokud nebudeš jednou z nejlepších, pak skončíš mrtvá tak jako tak.“

„Po sto letech? V té době už budou všichni mí přátelé a rodina mrtví! Co je to za kravinu? Sto let? Proč bych na to měla přistoupit?“

Pokrčil rameny. „Proč bys neměla? Je to buď být smrtkou s vidinou toho, že až bude čas, splní se ti jedno přání. Nebo definitivní smrt, ze které už není návratu.“

„Co znamená definitivní smrt? Co se se mnou stane?“

„To nevím. Jedna ze smrtek si tě vyzvedne a převede tě dál.“

„Kam dál?“

„Prostě dál. Nevím, co se děje se smrtelníky poté, co zemřou. Vím jen, že smrtky převádějí bytosti z celého světa na jejich další cestu. Kam ale jejich další cesta vede, to neví nikdo, jen samotní nebožtíci.“

Pochybovačně jsem se na něj podívala. „Další cesta? Zní to jako nějaký slogan z důchoďáku.“

„Takže?“ nenechal se rozhodit a na mou poznámku nijak nereagoval.

„Takže co? Buď mám jít dál, ale nevím kam, nebo mám dělat smrtku, což může znamenat cokoli.“

„Měla bys být vděčná za možnost stát se jednou z nás. Jako smrtka máš mnoho privilegií. Speciální schopnosti, nesmrtelnost, v rámci možností normální život. Můžeš jen získat, sto let života jako smrtka se všemi výhodami a pak jedno jakékoli přání. Pokud ho zvolíš moudře, můžeš získat téměř cokoli. Druhá možnost je tak...“ zamyslel se nad správným slovem, „konečná.“

„Proč jsem dostala druhou šanci?“

„Správná otázka, na kterou ale neznám odpověď.“

„Jak jsem zemřela? Proč si nic nepamatuju?“

„Je to součást procesu. Pokud se staneš smrtkou, vzpomínky se ti již nevrátí. Je nebezpečné pohrávat si s minulostí a pátrat po ní. Jako

smrtka se budeš pohybovat i v Nadsvětí a vzpomínky by to jen zkomplikovaly. Časem si vzpomeneš na drobnosti, jako třeba určitá vůně ti může připomenout tvé oblíbené jídlo, nebo si vzpomeneš na texty písniček a podobně. V případě, že se rozhodneš pokračovat dál na své smrtelné cestě, vzpomínky se ti vrátí v celém rozsahu.“

Kousla jsem se do rtu, znělo to všechno tak neskutečně. „Je to pravda? Zemřela jsem?“

„Ano, je mi to líto.“ V jeho tváři se mihla nějaká emoce, ale nebyla jsem si jistá, zda to byla skutečně lítost nebo něco jiného. Ihned se však zase ovládl a nasadil opět tu svou chladnou, neproniknutelnou masku.

Přikývla jsem, celá ta situace mi připadala absurdní, ale zároveň jsem věděla, že mi říká pravdu. Nedokázala jsem si to vysvětlit, možná to bylo tím, jak se na mě díval, jak se mnou mluvil, ale věřila jsem mu. Možná budu hitem youtube, jak jsem se nechala nachytat, ale pocit z toho, že je to realita, byl silnější.

„Ztráta vzpomínek ti také pomáhá, abys přežila prvotní šok,“ pokračoval klidným hlasem. „Když nemáš vzpomínky, nemůžeš po nich truchlit, a proto necítíš smutek. Nevíš, co jsi ztratila, jaké jsi měla sny. Nemyslíš na ty, které jsi po svém odchodu zanechala v Nadsvětí. Všechno začne nanovo. Je to skutečně druhá šance.“

Pomaloučku mi to docházelo. Zemřela jsem. Mám možnost začít znovu.

„Tak jo,“ přikývla jsem, „přijímám dohodu.“

„Dobrá volba.“ Položil mi ruku na záda a naznačil mi, abych s ním šla ke stěně. „Vítej v Podsvětí.“

K mému nemalému překvapení jsme prošli společně přímo zdí. Byl to zvláštní pocit, jako kdyby mnou něco projelo, na rukou se mi objevila husí kůže.

Neměla jsem ale čas přemýšlet nad tím, jak to udělal, protože mě zcela uchvátil pohled, který se naskytl přede mnou. Podsvětí. Můj nový domov.

KAPITOLA 3: MĚSTO, VLADAŘ PODSVĚTÍ A SPOLUBYDLÍCÍ

Stála jsem na úzké římse a bezhlesně zírala dolů pod sebe, kde se rozprostíralo obrovské skalní město. Světla rozličných barev a velikostí zářila všude, kam jsem dohlédla. Obloha byla zastoupena kamennou klenbou z opracovaného kamene, který jako by vydával tlumenou modrou záři. Do kamene byly zasazené drahokamy, které házely odlesky na všechny strany, takže jsem měla pocit, že stojím pod noční oblohou, kterou podpírají masivní kamenné pilíře.

Domy byly nízké, se špičatými střechami, až na jednu oblast vpravo ode mě, kde se tyčilo několik vyšších budov, pravděpodobně se jednalo o kanceláře. Uprostřed nízkých budov bylo rozsáhlé čtvercové náměstí, kde se zrovna konal nějaký trh a bylo tam vidět několik desítek lidí, jak se nahodile pohybují od jednoho stánku k druhému.

Přímo proti mně se tyčilo obrovské panské sídlo, které působilo dojmem, že hlídá neposlušné město. Dům měl několik věžiček, desítky oken a oplocený pozemek, kde před hlavním vchodem něco pobíhalo. Bohužel jsem byla moc daleko na to, abych dokázala rozlišit více detailů.

„Co je to?“ kývla jsem směrem k sídlu.

„To je domov vladaře Podsvětí. Je to nejmocnější bytost v celém Podsvětí a tím pádem i v Nadsvětí. Setkání s ním bývá,“ odmlčel se, aby si promyslel slovo, které nejlíp vystihne situaci, „znepokojivé.“

Zvedl se vítr a já se zachvěla. Je možné, že by nás slyšel? Rozhlédla jsem se kolem sebe, ale samozřejmě jsem nikoho nezahlédla. Potřásla jsem hlavou nad svou pošetilostí.

„Ale nemusíš se bát,“ dodal, jako kdyby zachytil moje obavy, „Black se jen zřídkakdy setkává s řadovými smrtkami. Většinu času tráví ve svém domě se svými dvěma psy nebo na cestách.“

„Black?“ pozdvihla jsem obočí.

„Copak?“ zasmál se. „Čekala jsi něco víc formálního?“

„Možná? Třeba jeho Temná excelence nebo něco v tom smyslu.“

Z toho se už skutečně rozesmál. „Věř mi, když je někdo tak mocný jako on, žádný titul na světě to nemůže vystihnout.“

Naznačil rukou, abychom se vydali na cestu, která vedla po schodech vytesaných do skály spirálovitě dolů, do města pod námi.

Kráčeli jsme mlčky, dokud jsme se nedostali do města.

Nevím, co jsem čekala, ale obyvatelé města vypadali stejně jako lidé. Bylo to jako v každém jiném větším městě, všichni někam pospíchali a stěž si všímali svého okolí. Několik smrtek drželo v ruce kelímky s kávou, jiné nesly nákupy. Na ulicích svítily lampy a ve výlohách obchodů byly poutače se slevami. Něco tu ale přeci jen bylo jinak. Ten klid.

Chvilku mi trvalo, než jsem si uvědomila, co je jinak. Na ulicích nebyla žádná auta, motorky, dokonce ani kola nebo koloběžky. „To tady všichni chodí pěšky?“

Přikývl. „Ano, nemáme zde žádné dopravní prostředky.“

Čekala jsem, že to nějak doplní, ale nestalo se tak. „Ale...“ Jenže mě umlčel zvednutím ruky dřív, než jsem se stačila doptat.

„Už jsme tady,“ řekl a ukázal na dveře, na kterých byla tabulka „Výcvikové středisko a ubytovna“.

Najednou jsem znervóznila, jako kdyby mě ty dveře zastrašily.

„Tvůj pokoj je ve druhém patře, napravo od schodiště, číslo osm.“ Z kapsy kalhot vytáhl klíče, které mi vložil do nastavené dlaně. Zapsal si něco do desek a přikývl, jako kdyby splnil nějaký úkol.

„Za půl hodiny buď na nádvoří výcvikového střediska, tam se dozvíš další informace. Hodně štěstí, Ellie.“ Lehce se pousmál a vykročil dál do ulice.

Stála jsem tam a nemohla jsem se rozhodnout k tomu, abych vstoupila dovnitř. Přitom to bylo tak lehké, jen pár kroků a bude to. Dlouze jsem se nadechla a vydechla, nervozita ale neustoupila.

„Co je? Snad se nebojíš jít dovnitř?“ Leknutím jsem téměř nadskočila. Rychle jsem schovala klíče do kapsy a snažila se nedat na sobě znát, jak rychle mi buší srdce.

Kluk se kolem mě protáhl a povytáhl obočí, aby mi ukázal, že to jsou prostě jen dveře. Povzdechla jsem si a vyrazila za ním. Šel pomalou, línou chůzí, jako kdyby měl všechn čas světa.

Snažila jsem se nevšímat si ho, ale nedalo mi to a trochu jsem si ho prohlídla. Měl na sobě stejné oblečení jako já. Černé tričko a černé plátěné kalhoty. Asi nějaká uniforma nebo co. Blondřaté vlasy měl střižené nakrátko a z bledé kůže mu vystupovaly namodralé žíly. Na pravé ruce bylo vidět tetování, nějaké ornamenty.

„Do jakýho patra jdeš?“ broukl, aniž by se na mě otočil.

„Do druhého.“

Přikývl a začal stoupat po schodech.

„A ty?“ zeptala jsem se.

„Do prvního.“

Svůj pokoj jsem našla celkem snadno, velká kulatá osmička na dveřích mi v tom dost pomohla. Vstoupila jsem dovnitř bez zaklepání, ale hned jsem se zase vrátila na chodbu a dveře zabouchla.

Nebyl to jen můj pokoj, jak se zdálo, měla jsem spolubydlící. A ta spolubydlící se právě téměř nahá chystala skočit na svého přítele.

Stála jsem na chodbě před zavřenými dveřmi a nevěděla, co mám dělat. Dovnitř jsem nemohla, ale neměla jsem ani kam jinam jít. Na chodbě jsem zůstat nemohla, ještě by si myslela, že ji šmíruju, a to bylo to poslední, co jsem chtěla. Rozhlédla jsem se po chodbě, ale ta byla zcela prázdná. Vrátila jsem se tedy na schodiště a pomalu sešla zpět do přízemí a na nádvoří.

K mé úlevě tam nikdo nebyl, a tak jsem si sedla k jednomu ze sloupů, opřela se o něj a zírala před sebe. Ještě dvaadvacet minut, než se dozvím víc. Zajímavé, neměla jsem hodinky, ani nikde jinde jsem neviděla žádný ukazatel času, a přesto bych se vsadila o cokoli na světě, že jsem čas věděla na vteřinu přesně. Ještě dvacet jedna minut.

KAPITOLA 4: VALENTÝN A OZZY

Ostatní začali přicházet pět minut před začátkem setkání. Všichni se stejně jako já snažili co nejméně nápadně prohlédnout ostatní a odhadnout, co budou zač. Viděla jsem muže, ženy, staré, mladé, nic nás na první pohled nespojovalo. Nikdo se nedal do řeči s někým jiným, většina klopila zrak, aby na sebe nepoutala zbytečnou pozornost, někteří odvážnější se okatě rozhlíželi, stáli s hlavou vztyčenou a rukama v kapsách.

Přesně v daný čas si to přímo doprostřed nádvoří nakráčel muž, který všechny kolem sebe přejel pohledem říkajícím: já jsem tady šéf, jen si něco zkuste.

Zvedla jsem se a přišla blíž doprostřed nádvoří, abych lépe slyšela. Kolem řečníka jsme utvořili půlkruh a všichni jsme napjatě čekali, co bude následovat.

„Jmenuju se Valentýn Bouda. Budu mít na starosti váš výcvik, dokud neprojdete konečnou zkouškou a nestanete se plnohodnotnými smrtkami.“ Jeho hlas byl hluboký a rezonoval mi až uvnitř těla. Bouda si založil ruce na prsou a začal rázovat sem a tam. „Myslíte si, jaké máte štěstí, že jste tady? Jak budete chodit s kosou a užívat si nesmrtelnost?“ Zastavil se a podíval se na nás, aby vzápětí zařval: „Špatně!“ Nadskočila jsem, stejně jako dívka vedle mě.

„Jste jen banda ubožáků, kteří náhodou dostali šanci na něco jiného.“ Začal znovu rázovat a přitom pokračoval: „Takových jako vy už jsem viděl desítky, ale jen hrstka z nich se stala skutečnými

smrtkami. Nic nedostanete zadarmo, to vám můžu odpřisáhnout, jako že se Valentýn Bouda jmenuju.“

Zastavil se. „A teď k věci,“ řekl a mávl rukou neurčitě před sebe. Přímo před námi se zhmotnil stolec, na kterém bylo čtrnáct hromádek.

„Každý si vezměte svou výbavu. Někaké náhradní oblečení, hygienické potřeby, malý finanční obnos a co je nejdůležitější, odznak s vaším jménem a informací, že se momentálně nacházíte ve výcviku. Odznak budete nosit všude s sebou, viditelně na oblečení. Jako nováčci ve výcviku nemáte právo na některá privilegia, která mají plnohodnotné smrtky, na druhou stranu můžete být nebezpeční. Některé schopnosti, než se s nimi zcela sžijete, mohou být nepředvídatelné.“

Kývl a tím dal pokyn, abychom se vrhli ke stolu a vzali si své věci.

Ellie Vinohradská? Podivila jsem se v duchu, ale musela jsem to být já, jelikož žádná jiná Ellie na hromádkách nebyla.

„Jméno jste si mohli vybrat,“ vysvětloval Bouda, „ovšem příjmení vám bylo přiděleno členem Rady, který vám dal šanci stát se smrtkou. Případné reklamace si řešte přímo s nimi, zítra ráno, přesně v osm hodin místního času, se sejdete se svými patrony zde na tomto nádvoří.“

„Rozdělte se do dvojic podle svých patronů, barva odznaků by vám měla napovědět,“ ušklíbl se a sledoval, jak se nejistě díváme po ostatních a modlíme se, aby ten druhý z dvojice nebyl úplný pabl.

Barva mého odznaku byla černá s bílým písmem. Nejdřív jsem nikoho s černým odznakem neviděla, ale pak ke mně přišel kluk,

kterému nebylo víc než pětadvacet let. Měl mastné černé vlasy, kruhy pod očima a šedé, nevýrazné oči. Na tvářích měl strniště a i tričko, které zřejmě musel stejně jako ostatní vyfasovat, na něm podivně viselo. Šel ke mně houpavým krokem a mávnul na pozdrav.

„Zdar,“ kývl a zazubil se, „jsem Ozzy. Ozzy Oxford, jak se zdá.“ A prstem klepnul na odznak.

„Ellie,“ napřáhla jsem ruku, ale hned jsem ji zase svésila podél těla. Nezdálo se, že by Ozzy byl na formality.

„Je to tu hustý, co?“

„To jo,“ broukla jsem a byla jsem ráda, že se Valentýn Bouda rozhodl pokračovat, protože jsem nevěděla, co jiného bych k tomu měla dodat.

„Do odvolání budete veškerým výcvikem procházet ve dvojicích, ale nenechte se mýlit, každý bude posuzován jednotlivě. Zvažte proto dobře svoji strategii. Některé zkoušky sami nezvládnete, ale nakonec to budete buď vy, nebo ten druhý. I vaši patroni si nakonec zvolí jen jednoho z vás, komu projeví svou podporu.“

Moc jsem tomu nerozuměla. Takže jsem ve dvojici s Ozzym, jsem na něm závislá, ale musím mu pak zabodnout kudlu do zad? Podívala jsem se na Ozzyho, který vypadal, že je ztracen ve vlastním světě. S ním mám spolupracovat? Nebo proti němu bojovat? Nedovedla jsem si představit ani jedno.

„Zítرا začneme,“ prohlásil Valentýn a nehezky se ušklíbl. „Sejdeme se zde ihned po vaší schůzce s členy Rady. Hodně štěstí.“

KAPITOLA 5: SPOLUBYDLÍČÍ LINDA A TEMNÉ VYHLÍDKY

Jakmile Valentýn Bouda zmizel, najednou se všichni probrali a začali mluvit jeden přes druhého. Znovu jsem se podívala na Ozzyho, který si dal všechny své věci pod paži a druhou rukou se podrbl na hlavě. „Moc bych to nehrotil,“ oznámil mi. „Co mě se týče, uvidíme, co z toho vyleze. Zatím bych si dal něco k pití. Myslíš, že tu někde mají hospodu?“

„To netuším,“ odpověděla jsem po pravdě.

„No a nechceš to jít omrknout?“ zazubil se a úplně ignoroval dění okolo.

Rozhlédla jsem se kolem sebe, ale nikdo mi nevěnoval pozornost. Většina se bavila ve dvojicích a zdálo se, že diskutují o tom, co jim právě řekl Valentýn.

„A víš, že jo? Hodím si to jen do pokoje a můžeme vyrazit.“

Vyběhla jsem schody do druhého patra a ani jsem se nezadýchala. Tentokrát jsem zaklepala a obezřetně vstoupila do pokoje.

Spolubydlíčí seděla na posteli a česala si mokré vlasy. Když jsem vstoupila, vzhledla, ale dál nevzrušeně pokračovala. Prošla jsem kolem ní k posteli, která byla evidentně moje. Šedivá deka, bílý polštář, nic víc, nic míň. Dala jsem si náhradní oblečení na kraj postele a rozhlédla se po pokoji, jestli bych si je nemohla dát spíš do skříně nebo alespoň

na poličku. Nahlédla jsem do polootevřené skříně, ale všechny police byly zaplněné.

„Mohla bych použít jednu z polic?“

Spolubydlící pokrčila rameny a místo kartáčování vlasů se dala do pilování nehtů.

Opatrně jsem posunula jednu hromádku jejího oblečení na kraj a své věci si dala na uvolněné místo.

Už jsem chtěla zase odejít, když promluvila. „Takže ty jsi ta nová, co?“

„Jo, to budu nejspíš já. Jsem Ellie, mimochodem.“

„Linda.“ Zvedla se a podívala se na mou ubohou hromádku osobních věcí. „Moc se tady nezabydluj. Stejně moc dlouho nevydržíš.“

„Jak to myslíš?“

„Jen málokterá náplava to zvládne. Zní to tak romanticky, vidíš? Nesmrtelnost, převádění duší, nadpřirozené schopnosti.“ Nehezky se zašklebila. „Ale na konci dne je to jen práce, kterou musí někdo udělat.“

Došla ke dveřím a nafoukaně se na mě podívala. „Budu překvapená, když tu za týden ještě budeš.“ Nato otevřela dveře a byla pryč.

KAPITOLA 6: HOSPODA U ŽÍŽALY A NEČEKANÁ NÁVŠTĚVA

Ozzy už na mě čekal před budovou, a tak jsme hned vyrazili. Myslela jsem, že když tak rozhodně vyrazil jedním směrem, že ví, kam máme namířeno, ale ukázalo se, že jde úplně náhodně.

Motali jsme se po ulicích, kde na nás skoro každý zíral, většina se nám dokonce vyhýbala, jako kdybychom měli nějakou nemoc. Začínala jsem si říkat, že to nebyl zas tak dobrý nápad vyrazit do neznámého města bez jakékoli představy, kam vlastně jdeme. Už jsem to chtěla otočit a vrátit se, když se najednou Ozzy zastavil.

„Tady to vypadá dobře.“

Podívala jsem se na otlučená okna a dveře. Ulice byla zcela opuštěná, stejně jako zřejmě putyka, před kterou jsme stáli. U Žížaly. Zajímavé jméno.

„Mně se to nějak nezdá,“ namítla jsem, „nepůjdeme raději nazpět? Na pivo zajdeme někdy jindy. Až se trochu rozkoukáme.“

Jenže Ozzy neposlouchal a měl oči jen pro ceduli s nabídkou piv.

„Jdeme,“ zavelel rozhodně a otevřel dveře.

Opatrně jsem ho následovala.

Překvapeně jsem zjistila, že nejsme jediní návštěvníci a většina stolů je obsazena. Ozzy zamířil k rohovému stolu a nabídl mi místo, kde jsem mohla sedět zády ke stěně, což jsem ocenila.

Servírka vypadala trochu otráveně, ale nenechala nás dlouho čekat. Ozzy nám objednal dvě piva s poetickým názvem Mrtvý krték. Doufala jsem, že je to jen nějaký vtípek a s mrtvým krtkem to ve skutečnosti nemá nic společného.

Zatímco jsme čekali na piva, řeč mezi námi vázla. Trochu jsem se ošívala a asi po stý jsem si říkala, jestli jsem radši neměla zůstat na ubytovně.

Přemýšlela jsem, na co bych se Ozzyho tak mohla zeptat, ale nic mě nenapadlo. Jak mám zjistit něco víc o něm, když ani nevím pořádně nic o sobě?

Konečně na stůl přistáli dva vychlazení Mrtví krtci a oba jsme se lačně napili. V první chvíli jsem ani nevnímala chuť piva, byla jsem hlavně ráda, že něco dělám.

„To by šlo,“ ohodnotil pivo Ozzy. „Víš, je to divný, že si nic nepamatuju. Ale přísahal bych, že pivo jsem měl odjakživa rád. Hned jak jsem se napil, bylo mi to jasné.“ Znovu si přihnul a pak si z úst setřel pěnu. „Ten Bouda vypadal, že bude docela drsněj, co?“

„Asi jo,“ přikývla jsem. Věděla jsem, že bych měla ještě něco poznamenat, ale necítila jsem se ve své kůži.

Naštěstí Ozzy hned pokračoval. „Podle mě to zas tak horký nebude. Jen nás strašil, ale bude to cajk. Nevybrali si nás přeci proto, aby nás hned odpráskli, ne?“ Dopil pivo a rovnou si objednal další. Já měla v půllitru ještě dobrou polovinu piva.

„Snad máš pravdu,“ souhlasila jsem a trochu se napila, abych nemusela už nic dodávat.

Dveře se najednou otevřely a práskly o stěnu. Trochu jsem se lekla a napomenula se, že bych neměla být takový strašpytel, že to jsou jen dveře.

Ve vchodu stála drobná žena s bílomodkými dredy a láškou rumu v ruce. „Hospodo! Jedno velký!“ Vpotácela se dovnitř a někteří z hostů nesouhlasně zavrtěli hlavou, ale víc si jí nevšímalí.

Žena se svezla k nejbližšímu stolu a zmateně se rozhlížela po okolí. „Tak bude to?“ zahalekala a obsluha konečně začala točit pivo. Zdálo se, že nově příchozí někoho nebo něco hledá. A pak se pohledem zaměřila přímo na mě.

„Tak tady jsi!“ zvolala a zvedla se, přičemž povalila druhou židli, která třískla o zem.

„No tak, Tiny, nemáš už dost?“ ozval se hospodský. „Měla by ses jít vyspat.“

Tiny, jak se zřejmě jmenovala, se zmateně podívala směrem k baru, zazubila se a vzala si natočené pivo. „Snad se o mě nebojíš,“ zamrkala a při tom si polila ruku a část kalhot. Peprně zaklela.

S pivem si sedla k našemu stolku. Doufala jsem, že Ozzy nějak zakročí, ale vypadal naprosto konsternovaně, div že neměl otevřenou pusou.

„Jsem Tiny,“ kývla na mě, „ty budeš...“ Naklonila se a zaostřila na ten hloupý odznak: „Ellie.“ Ozzyho ignorovala. „Ráda tě konečně poznávám?“ poslední věta zněla jako otázka.

„Asi si mě s někým pletete,“ zamračila jsem se.

„O né, nepletu.“ Opřela se do židle a pořádně se napila piva. „Tak co, jak se ti u nás líbí? Paráda vid'? Být mrtvá, to by přece chtěl být každý,“ začala se smát tak, až se zalykala.

„Promiňte, už půjdu.“ Zvedla jsem se a omluvně se podívala na Ozzyho, který se kupodivu taky zvedl, že mě doprovodí.

„Přede mnou se neschováš! Brzy se uvidíme, osud s tebou má velké plány!“ Na to zvedla flašku rumu, pozvedla ji na přípitek a dvakrát si lokla. „A osudu se neubráníš,“ zamumlala a pak jen zírala do prázdna.

Ozzy zaplatil na baru a kývl směrem k Tiny: „Štamgast?“

Hospodský si povzdechl. „Občas to umí pořádně rozjet, jen co je pravda. Ale takhle nametenou jsem ji dlouho neviděl.“ Podíval se přímo na mě. „Asi budeš důležitá, když si dala tu práci tě najít.“

Nevěděla jsem, co na to mám říct, tak jsem se jen rozpačitě usmála a rychle zamířila k východu.

„Měla bys poslouchat, co ti bude radit,“ ozvalo se od Tiny, ale nebylo jasné, jestli jen blábolí, mluví pro sebe, nebo je to myšleno mně. „On za to nemůže.“

Naskákala mi husí kůže a rychle jsem vyšla z putyky. Kdo za co nemůže? Kdo mi bude radit? O kom mluvila? Bylo to myšleno pro mě, nebo to se mnou vůbec nesouviselo?

Neměla jsem náladu chodit někam jinam a zdálo se, že i Ozzy ztratil chuť. Mlčky jsme se vrátili na ubytovnu.

Linda v pokoji nebyla, za což jsem byla ráda. Došla jsem se umýt a padla vyčerpaně do postele. Dlouho jsem se převalovala, dokud jsem konečně neusnula.

KAPITOLA 7: PROMĚNA

„Ellie,“ šeptal neznámý hlas a přibližoval se. „Ellie.“ Snažila jsem se před hlasem schovat, ale všude byla tma. Nevěděla jsem, odkud hlas přichází, ale stále se přibližoval a sílil. Z naléhavosti v hlase mě mrazilo. „Ellie,“ ozvalo se znovu a tentokrát tak blízko, že jsem měla pocit, že se ho můžu dotknout.

Při posledním zašeptání svého jména jsem se probudila, celá opocená. V panice jsem se rozhlížela po pokoji, ale byla jsem tam jen já a Linda. V pokoji bylo dusno. Pořád jsem na sobě cítila přítomnost někoho cizího, ten hlas byl tak skutečný a hmatatelný. Znovu jsem se otřásla a vstala, déle jsem nesnesla jen nečinně ležet.

Vyrazila jsem do koupelny a dala si pořádně dlouhou horkou sprchu, abych se trochu uklidnila a smyla ze sebe ten pocit.

Ve sprše se mi udělalo nevolno, a tak jsem vylezla a začala se osušovat. Vtom se mě zmocnila taková bolest, jakou jsem si předtím neuměla ani představit. Měla jsem pocit, že se mi v těle láme každá kostička. Každá šlacha a každý sval se napínal a stahoval a vnitřnosti jsem měla v jednom ohni. Prohnula jsem se v pase a začala dávit na podlahu. Nedokázala jsem se kontrolovat. Podlomila se mi kolena a já dopadla tvrdě na zem, kde jsem zůstala vyčerpaně ležet.

Hlava se mi motala a z toho se mi dělalo znovu nevolno. Snažila jsem se alespoň posadit, ale nemohla jsem pořádně ovládat svoje ruce a nohy. Byla mi taková zima, že jsem drkotala zuby, ale pokožka mě

pálila. Pořádně jsem neviděla. Nakonec jsem to už nevydržela a ztratila jsem vědomí.

Probouzela jsem se jen velmi pomalu a neochotně. Stále mě všechno bolelo, ale už jsem se dokázala ovládat. Pohnula jsem rukou, pak nohou, nakonec jsem se posadila. Někdo mě přenesl zpět do postele.

Konečně jsem otevřela oči, ale hned jsem je zase zavřela. Něco bylo divně. Jinak. Špatně. Takhle to vypadat nemělo.

„Jednou se budeš muset podívat.“ Lindin hlas zněl znuděně.

„Co se stalo?“ zeptala jsem se místo toho a oči jsem ještě víc zavřela.

„Co by. Prošla jsi proměnou na smrtku. To sis myslela, že budeš mít lidské tělo?“ Slyšela jsem, jak si přisedla. „Ani jsi nebyla v bezvědomí moc dlouho. Bod pro tebe.“

Znovu jsem slyšela, že se pohybuje, tentokrát šla zřejmě ke dveřím. „Měla bys sebou hodit, jinak nestihneš snídani. A věř mi, tu stihnout chceš.“

Slyšela jsem, jak zaklaply dveře a pak kroky vzdalující se od našeho pokoje. Na jídlo jsem neměla ani pomýšlení. Žaludek jsem měla jako na vodě, v ústech kyselou pachuč a připadala jsem si jako s kocovinu. Navíc ty oči, děsila jsem se dalšího pohledu.

Zhluboka jsem se nadechla a vydechla.

Pomaloučku jsem otevřela oči a snažila se o tom moc nepřemýšlet. Jen se dívat a pochopit, co se přesně změnilo. To, co mě šokovalo nejvíc, byly barvy. To, co jsem si myslela, že je červená, už nebyla jen červená, ale byla to vylepšená červená. Některé odstíny barev jsem dosud nikdy neviděla, byly to drobné nuance, které způsobily, že na

první pohled nudný pokoj měl najednou zajímavé detaily. Včera jsem si myslela, že stěny jsou prostě bílé, teď jsem viděla květy propracované do nejmenších detailů, jak se vinou přes celý pokoj, a to vše jen díky odstínům bílé.

Barvy ale nebyly jediná změna. Zdálo se, že jsem dokázala zaostřit na mnohem větší detail než doposud. Jako kdybych se dívala přes objektiv a jen přibližovala nebo oddalovala fotografii. A v neposlední řadě jsem viděla do skříně. Nemyslím tím přes otevřené dveře skříně, ale skrz ně. Viděla jsem hromádky oblečení, ramínka i prach v zadním rohu.

Pořád se mi motala hlava, ale zlepšovalo se to. Vstala jsem a vyrazila ke skříně, ale místo toho jsem do ní nabourala. Vůbec jsem nedokázala odhadnout, jak daleko vlastně je. Po pár pokusech a omylech se mi konečně podařilo vzít ze skříně oblečení a hodit ho na sebe. Bylo půl osmé, půl hodiny do setkání s členem Rady, mým a Ozzyho patronem.

Opatrně jsem vyšla z pokoje a snažila se působit při chůzi přirozeně, ale dělalo mi to velký problém. Místo toho, abych se chytla zábradlí, jsem chytla jen vzduch, noha mi podklouzla na prvním schodu a už jsem seděla na zemi s naraženým bokem.

Trvalo mi patnáct minut, než jsem se dostala do jídelny, a byla jsem úplně vyřízená. Pořád jsem nedokázala odhadnout, co je jak daleko, a netroufala jsem se to jít pokoušet k okýnku, ještě bych na sebe něco vylila. Svezla jsem se na židli, která stála u prvního volného stolu, a snažila jsem se mozek a oči přesvědčit, aby začaly fungovat nějak použitelně.

Přede mnou přistál tác a Ozzy se na mě zubil. „Co je? Vypadáš, jako kdybys byla po nějakém tahu. Spala jsi vůbec?“

Byla jsem zmatená, to neměl stejnou zkušenost jako já? „Spala, ale pak se mi neudělalo moc dobře,“ odpověděla jsem a doufala, že se toho taky chytí.

„No jo, když nejsi zvyklá pít, tak kocovina může být prevít.“

„Nemám kocovinu.“

„Jsi si jistá?“ povytáhl obočí a přisunul tác s tousty blíž ke mně. „Dej si, vypadáš nějak pobledle. Měla bys něco sníst.“

Nehádala jsem se. Netušila jsem, jestli jsem jen tak špatně zareagovala na změnu, nebo jestli neměl tu samou zkušenost. Mám se ho ptát? Nemám? Žvýkala jsem pomalu toust a opatrně jsem polykala, nerada bych znovu zvracela.

„Ty jsi spal dobře? Celou noc?“

„Jo,“ zahuhlal s plnou pusou. „Proč by ne?“

„A nepociťuješ nějaké změny?“ Sklopila jsem oči, abych nevypadala moc dychtivě. Zkoumala jsem strukturu toustu a snažila se ignorovat, jak se mi zvedá žaludek.

„Ne, jsem v pohodě. Cítím se skvěle jako nikdy předtím. Mám pocit, že jsem nějak silnější nebo co.“

Přikývla jsem. Cítila jsem se všelijak, ale rozhodně ne silnější.

KAPITOLA 8: OZZY DOSTÁVÁ ZÁCHVAT A SEZNÁMENÍ S PATRONEM

Když jsem dojedla, musela jsem vynaložit maximum úsilí na to, abych po cestě na nádvoří do ničeho nenarazila. Trochu mi pomohl Ozzy, o kterém jsem věděla, že je hned vedle mě, proto jsem sledovala spíš jeho než cestu.

Na nádvoří byly připravené stolky se třemi židlemi u každého. Někteří odvážnější už seděli u stolku, jiní postávali kolem a čekali na pokyn.

Všimla jsem si jedné dvojice, která postávala kousek od nás. Taky se jednalo o dvojici dívky a muže, kteří vypadali, že budou podobně stáří jako my s Ozzym. Dívka vypadala pobledle a neustále mrkala, zatímco muž vedle ní se divoce rozhlížel kolem a vypadal uštvaně.

Netrpělivě jsme očekávali příchod patronů. Čekala jsem nějaké velké entrée, ale nakonec se patroni prostě jen zhmotnili vedle stolků. Samí muži. A co ženy? Není to diskriminace? Zamračila jsem se. Znamená to, že ženy nedosahují takových schopností jako muži? Mám menší šanci než Ozzy?

Podívala jsem se na něj, jestli to třeba nějak neokomentuje, když sebou najednou Ozzy trhl. Zaskučel bolestí, zlomil se v pase a pak tvrdě dopadl na zem. Celé jeho tělo se třáslo v křeči. Zuby mu drkotaly o sebe a z jeho těla šla jakási temná záře.

Klekla jsem si k němu, ale nevěděla jsem, jak bych mu mohla pomoci. Podívala jsem se po ostatních, ale ti už seděli na svých místech, jediný neobsazený stůl byl ten náš. Nevěděla jsem, co mám dělat. Přeci ho tam nemůžu jen tak nechat.

„Pomozte mu,“ vyzvala jsem sedícího člena Rady, který přišel za mnou a Ozzym. Jenže s ním to ani nehnulo. Naopak kývl hlavou, aby mi naznačil, že se mám posadit.

„Prosím,“ žádala jsem, ale žádné odezvy jsem se nedočkala. Ozzy začal vydávat zvuky, jako kdyby se dusil. Dotkla jsem se jeho paže, ale Ozzy sebou trhl tak prudce, že jsem ruku hned stáhla. Doufala jsem, že jsem mu nezpůsobila ještě další bolest.

„Budeš tam dál marnit čas, nebo ho využiješ k něčemu užitečnému?“ zeptal se můj patron a přehodil si nohu přes nohu.

„Copak mu nemůžete pomoci?“

Povzdechl si. „Ne. Tak budeš tam dál stát? Pokud nestojíš o informace, můžu zase jít. Mám na práci i jiné věci než tady vysedávat.“

Váhala jsem. Ostatní hltali každé slovo svého patrona.

Co když budou vědět něco, co bude kriticky důležité pro to, abychom uspěli, a já se to jako jediná nedozvím?

Semkla jsem rty a zvedla jsem se. Věnovala jsem poslední pohled Ozzymu. Nezdálo se, že by se jeho stav měl zlepšit, pokud něco, spíš to bylo ještě horší.

Zjistím pro nás potřebné informace. Pro nás pro oba. Jako tým. Musím, nemůžu mu jinak pomoci, než že nám zjistím vše, co budu moci.

„Fajn,“ sedla jsem si proti němu, „tak povídejte.“

„To by bylo moc snadné, nemyslíš?“

Pokrčila jsem rameny. Neměla jsem náladu na nějaké hry, když jsem slyšela, jak můj jediný kamarád a člen týmu mlátí hlavou o zem.

„Proč jsem tady?“

„Aby ses stala smrtkou.“

Zatvářila jsem se kysele. „Vážně? To mě nenapadlo.“

„Rád jsem pomohl,“ odpověděl a naschvál ignoroval ironii v mém hlase.

„Vtipný,“ odsekla jsem. „Myslela jsem tím, proč jsem tady. Proč jsem zrovna já dostala šanci být smrtkou? Co za to? Co po mně a po Ozzym budete chtít na oplátku?“

Jeho výraz se změnil, ústa se stále usmívala, ale jeho oči říkaly, že se začneme bavit vážně.

„Ellie, přeci bys nechtěla přijít o všechnu zábavu? Nic tím tak neposílí jako společný nepřítel.“

„Nechcete mi to říct, nebo nemůžete?“ zeptala jsem se obezřetně.

„Jsi chytrá,“ ocenil mě, „o to víc si dávej pozor na ostatní. Je vás čtrnáct. A jen sedm z vás zde zůstane a bude dál žít. Jako smrtka, ale pořád lepší než nic.“

„Jen polovina?“ Všimla jsem si, že změnil téma, ale nevadilo mi to. Pokud mi chtěl říct něco užitečného, nebránila jsem se.

„Ano, polovina.“

„Je to tak, že si nakonec budete vybírat mezi mnou a Ozzym?“

Chvilku váhal s odpovědí a nakonec se rozhlédl po nádvoří, jako kdyby se bál, že nás někdo poslouchá. „Uvidíme. Snad k tomu nedojde.“

„Co mám udělat pro to, aby k tomu nedošlo?“

„Buďte nejlepší. A odstraňte konkurenci.“

„Jak?“ zeptala jsem se.

„Na to budeš muset přijít sama.“

„Tak díky za nic,“ odfrkla jsem si.

„Teď mě dobře poslouchej. Není to žádná hra. Počítají se jen nejlepší výkony. Nikdo nedostane další šanci. Jednou to poděláš a jsi nahraná, rozumíš? Je jedno, kdo ti dal nebo nedal šanci. Jsi v tom sama. A vždycky budeš. Nikomu nevěř.“ Jeho hlas přešel do naléhavého šepotu. „Jedno si uvědom. Není to jen o tobě nebo o Ozzym. Je v tom politika. Jsou v tom peníze a moc. Každý z Rady spřádá své plány, a pokud někomu budeš překážet...“ nechal to nedopovězené, aby si moje představitivost mohla představit jen to nejhorší.

„A co vy? Proč mi to říkáte?“

Podíval se mi přímo do očí. „Víš, už jsem něco zažil. Nemám ambice jako ti mladí, ale zároveň to ještě nechci zabalit. A teď je to buď, anebo. Buď jsem vsadil na správného koně, nebo na špatného.“

„Já jsem ten metaforický kůň?“

Místo odpovědi se usmál. Spokojeně, jako nakrmený kocour.

„A co Ozzy? Jakou roli hraje on?“

„Ozzy?“ ušklíbl se, ale ne zle. Spíš zasněně, možná až pobaveně. „Zaříd', abys to nebyla ty nebo on, a vše bude v pořádku. To jeho jsem si vybral. On si zaslouží druhou šanci.“

„A já snad ne? Mě jste si snad nevybral?“

„Ellie,“ oslovil mě, jako kdybych byla malá holka, „já jsem přeci na tvé straně.“

Uvědomovala jsem si, že mi neodpověděl. Nepotvrdil ani jedno, stejně jako to nevyvrátil. Co to znamená? Co je se mnou jinak?

Zvedl se. „Ještě se uvidíme,“ kývl na mě a pohledem na okamžik zabloudil k Ozzymu. „Kdybyste mě potřebovali, ptejte se po Tomovi Zeleném.“ A pak zmizel. Jen tak, znovu bez jakýchkoli cavyků. Prostě tam v jeden moment byl a v druhém nebyl.

Seděla jsem zamyšleně na židli a poslouchala, jak Ozzy vydává chrčivé zvuky. Neměla jsem ponětí, jestli přežije. Jestli já přežiju. Pokud si mě nevybral on, člen Rady, pak kdo? Nebo to byl od něho jen nějaký tah?

KAPITOLA 9: OZNÁMENÍ PRVNÍ ZKOUŠKY

Ze zamyšlení mě vytrhl výkřik dívky, která se vyděšeně dívala na svou kolegyni. Ta se svezla ze své židličky na zem. Stejně jako Ozzy procházela jakousi transformací.

Co ale bylo zajímavé, všichni se k nim hned nahrnuli, zatímco Ozzyho si nikdo nevšímal. Podívala jsem se na něj a zdálo se mi, že nejhorší má za sebou. Už sebou tolik neházel a spíš poklidně ležel a sípavě dýchal. Klekla jsem si k němu a tiše se zeptala: „Jsi v pořádku?“

Zamrkal, ale nic neřekl. Vypadal zmateně, tvář měl celou bledou a v koutku úst měl pěnu. Ohlédla jsem se na hlouček, který se utvořil kolem dívky na zemi. Moc dobře jsem na ni neviděla, protože kolem bylo moc lidí, ale jen co jsem pomyslela na to, že by bylo hezké, kdybych se dostala blíž, moje oči zareagovaly a já si najednou připadala, jako kdybych seděla nejen vedle Ozzyho, ale i přímo vedle ní.

Měla vlasy rovné jako hřebíky, které jí divoce litaly kolem hlavy, jako by v nich byl elektrický proud. Na tváři měla drobné pihy a bledá pokožka se jí leskla potem. Dokonce jsem mohla vidět přímo kapičky, které se jí perlily na horním rtu. Z koutku úst jí vytékala krev. Odvrátila jsem se. Udělalo se mi mdlo a raději jsem svou pozornost zaměřila na Ozzyho.

„Co se stalo?“ zeptal se Ozzy ochraptěle. Chytl se za hlavu a znovu zamrkal. „Co to mám s hlavou? Je mi z toho blbě.“

Uskočila jsem právě včas, abych nebyla potřísněná Ozzyho dávením.

„Zdá se, že ses konečně stal smrtkou.“

„Fuj, to je teda hnus.“ Otřel si ústa rukávem a posadil se. Zamrkal na srocený dav a sáhl před sebe, jako kdyby se chtěl někoho z nich dotknout, ale samozřejmě mávl do prázdna. „Co to sakra...“ dál to nedopověděl, protože k nám dorazil Valentýn.

„Doufám, že jste zjistili něco užitečného,“ zaburácel a veškerou pozornost strhl na sebe. Ozzy opět začal dávit a já se postavila kousek od něho. Valentýn se podíval naším směrem, ale nijak to nekomentoval.

„Nyní začneme s výukou. Většina z vás již prošla proměnou a někteří,“ podíval se na dívku v křečích, „jí teprve projdou. Teď se musíte naučit využít své schopnosti k tomu, abyste přežili.“

Opět začal přecházet přes nádvoří a mávl rukou, aby odstranil stolky a židličky. „Část výuky bude čistě teoretická, je potřeba se naučit základy, na kterých pak budete stavět. Další část samozřejmě bude praxe a pak zkoušky. Každý týden bude jedna zkouška a ten nejhorší z vás se setká s Blackem, naším vladařem, který rozhodne o jeho osudu. To se nijak nevyklučuje s tím, že v průběhu dalších čtrnácti dní to vaše tělo nebo mysl vzdá a skončíte jako mrtvoly, tentokrát bez další šance pokračovat.“

Skupinkou postávající kolem dívky, která se stále zmítala, to zašumělo. „Jak mrtvola?“ ozval se někdo z nich, nevěděla jsem přesně kdo. Možná ten vysoký muž s trochou šedin ve vlasech. „Copak nejsme nesmrtelní?“

Valentýn se na něj zamračil. „Tohle si zapamatujte: Všichni mohou zemřít. To, že jste nesmrtelní, znamená, že nebudete stárnout, neonemocníte a většina zranění se vám zahojí velmi rychle. Ale když vám někdo utrhne hlavu, vyhladoví vás nebo vás zapálí, co myslíte, že se stane? Z čeho se zregenerujete?“

„Jsou smrtky, které převádí jiné smrtky dál?“ zeptal se někdo další, tentokrát zřejmě nějaká dívka.

„Ano, ale to vás teď nemusí trápit.“ Valentýn rychle pokračoval, aby se naše setkání nezvrhlo v diskuzi. „První zkouška bude za týden. Pro její splnění budete muset z mrtvého těla vzít duši a převést ji dál. Bude se hodnotit čas, technika a komunikace s duší. Tyto tři části budou ohodnoceny třemi členy Rady a dají vám dohromady známku za zkoušku. Ten, kdo bude mít nejhorší známku, bude z výcviku vyřazen. Zároveň se vám ze všech zkoušek, kterými projdete, bude počítat jedna celková známka. Těm nejlepším z vás nabídneme možnost pokračovat ve výcviku a stát se členy elitní jednotky, ale o tom později.“

Odmlčel se, aby nám dal šanci všechno pochopit.

„Nyní vás čeká první hodina s paní Pokornou, se kterou budete tento týden trávit všechna dopoledne. Po obědě si vás zde vyzvednu a půjdeme už něco vyzkoušet.“

„A co s Terezou?“ zeptala se jedna z dívek, možná ta, která u ní byla jako první. „Přeci ji tady nemůžu jen tak nechat.“

Valentýn se zašklebil. „Pošlu ji za vámi, až bude schopná pohybu. Teď jděte.“ Kývl směrem za nás, kde se otevřely dveře.

KAPITOLA 10: POZVÁNKA A OMLUVA

Když paní Pokorná vešla do učebny, všichni ztichli, aniž by cokoli řekla. To, jakým způsobem šla, jak měla hrdě vztyčenou hlavu a jak se na nás podívala, jako na největší póvl, nikoho z nás nenechalo na pochybách, že přišel někdo významný. Nebo jsme si to alespoň měli myslet.

Bez dlouhých úvodů nás hned vyzvala, abychom si otevřeli učebnice a začali číst první kapitolu, která se týkala popisu pojmů a názvosloví. Sama si sedla za katedru, vyndala si notýsek a začala v něm listovat.

Když jsem byla asi v polovině kapitoly, uslyšela jsem za sebou „pst, pst“, a tak jsem se otočila, abych zjistila, co se děje. Kluci, kteří seděli za námi, se na mě zubili a podali mi papírek, který jsem si od nich překvapeně vzala. Ukázala jsem na sebe a oni horlivě přikývli.

Pod lavicí jsem ho rozmotala a přečetla, že se jedná o pozvánku na dnešní večer. Prý seznamovací párty. Cítila jsem, jak se na mě upřeně dívají, a tak jsem pokrčila rameny a pak přikývla. Kluci začali tančit a ukazovat na Ozzyho a naznačovat, že i on je zvaný. Přikývla jsem, že jsem to pochopila. Chtěla jsem se zeptat na podrobnosti, ale paní Pokorná vstala a významně se podívala naším směrem.

„Už to máte přečtené, pánové?“

Oba sklonili jako na povel hlavu a dělali, že si celou dobu četli. V tváři paní Pokorné se nepohnul jediný sval.

Dopoledne se neskutečně vleklo. Bylo to, jako bychom se měli naučit řídit auto, které jsme v životě neviděli, ale hlavně že budeme vědět, z čeho přesně je složený motor, jaké chemické prvky obsahuje nebo kolik pedálů v něm je, aniž bychom tušili, že je tam nějaký volant. Bylo toho moc, nic na sebe nenavazovalo a celkově to nedávalo smysl.

Žádný div, že to většina z nás vzdala a raději pokukovala po ostatních.

Rozhlížela jsem se nenápadně po třídě a spočítala jsem, že ze čtrnácti studentů je tam jen šest žen a osm mužů. Dva muži byli na poměry skupiny spíš starší, jeden měl šediny a připadalo mi, že má kolem sebe auru sebevědomí. Dovedla jsem si ho představit někde na jednání, v plné zasedačce, jak sedí ve velkém koženém křesle a dělá finální rozhodnutí.

Druhý měl oholenou hlavu na ježka a na obličejí hluboké vrásky. Seděl rovně jako prkno a celkově na mě působil vojenským dojmem.

Nejmladší ze skupiny se zdál kluk, který seděl v prostřední řadě vedle dívky, která byla drobounká a snažila se jako jedna z mála dávat pozor. Tomu klukovi mohlo být maximálně osmnáct, ale spíš bych ho tipovala na méně. Měl černé vlasy upravené do jakési vlny, která se nyní nosila, brýle s černými obroučkami a neklidné prsty, které žmoulaly jeho tričko. Dívka oproti němu působila jako šprtka, seděla způsobně na židli přisunutá až ke stolu. Na nikoho se nepodívala, jen se občas zamračila a listovala učebnicí.

Ostatní se zdáli, že věkově budou podobně staří jako já. Vlastně jsem nevěděla, kolik mi je přesně let, ale cítila jsem se mladě. Ne jako

puberťák, ale zároveň, jako kdybych měla ještě celý život před sebou, a nic jsem pořádně nezažila. A už jsem byla mrtvá. Co jsem komu udělala, že jsem zemřela. Přeci jsem se nezabila sama. Nedávalo mi to žádný smysl, ale těžko jsem se mohla někoho zeptat, kolik je mi vlastně let, a jak se zdálo, má smrt bylo zapovězené téma. Záleží vůbec na tom?

Už jsem se nemohla dočkat, až bude konec. Těšila jsem se na odpoledne a na to, že se konečně bude něco dít, a to i přes to, že jsem byla stále unavenější a měla jsem obrovský hlad.

Pokorná nás pustila o půl dvanácté na oběd s tím, že si máme do zítřka přečíst vše až do třetí kapitoly, a dala nám úkol, abychom vysvětlili všechna slova na papíře, který nám v závěru rozdala.

Otráveně jsme odcházeli z učebny. Kluci, kteří seděli za námi, se snažili všechny pozvat na dnešní párty, kterou pořádali, ale já měla sotva sílu jít. A co jsem mohla soudit, ani Ozzy na tom nebyl o moc lépe.

K obědu byly vepřové plátky s hořčicí a brambory. Okamžitě jsem se do toho pustila. Cítila jsem, jak se mi zahřívá žaludek, ale hlad nepolevil, a to ani po sněžení celé porce. Zvedla jsem se, že si půjdu přidat, ale hned jsem to vzdala. Skoro všichni moji spolužáci už to zkoušeli a kuchařka jim odmítala vydat další porce. Nakonec před nimi zabouchla okénko a to byl konec.

Ozzy mlčky zíral na vylízaný talíř. Jeho nadšení z rána bylo to tam, teď vypadal jako tělo bez duše. Pochybovala jsem, že nějaký večírek dnes bude.

K našemu stolu si přisedla dívka s modrobílými dredy. Ta mi tu ještě chyběla. Zvedla jsem se k odchodu, ale Tiny mě zarazila a prosebně se na mě podívala. Sedla jsem si zpátky, byla jsem moc vyčerpaná na nějakou hádku. Jen jsem doufala, že tentokrát není opilá. Nebo aspoň, že je méně opilá.

„Omlouvám se za včerejšek,“ semkla rty a sklonila hlavu, „trochu jsem to přehnala s pitím, mluvením a s dotěrností.“

Sledovala jsem ji a snažila se rozpoznat, jestli je ke mně upřímná nebo mě vodí za nos.

„Jestli tě to potěší, tak jsem to pěkně schytala od představené,“ pokračovala a čekala, jak zareaguji.

„Představené?“

Přikývla. „No jo, představená sudiček. Spadám pod její vedení.“

„Já myslela, že to tu vede Black.“ To, že je sudička, jsem přešla bez komentáře. Když já můžu být smrtka, proč by ona nemohla být sudička?

„Jo, ale představenou i tak musím poslouchat.“

„Přikázala ti, abys sem přišla?“

Tiny se zazubila a ve tváři se jí objevil rebelský úsměv. „No, spíš bych řekla, že mi to přímo nezakázala.“

„Proč by ti to měla zakázat? Proč jsi mě vlastně včera oslovila? Co po mně chceš? Nebo něco ode mě potřebuješ?“

Tiny už se usmívala od ucha k uchu. „Jsi tak roztomilá a nezkažená. Drž se toho,“ mrkla na mě a měla se k odchodu. „Ještě se uvidíme.“

Vztekle jsem zatnula zuby. Proč mi nikdo nemůže na nic odpovědět přímo?

KAPITOLA 11: STRAVOVÁNÍ SMRTEK

Valentýn už na nás čekal. Zdálo se, že má dobrou náladu, a pobaveně nás sledoval, jak se všichni bez energie vlečeme na nádvoří. Dva z mých spolužáků dostali záchvat přímo v jídelně, teď už sice byli v pořádku, ale vypadali ještě zeleněji než my ostatní.

„Najezení?“

Někdo vedle mě zaklel. „To ani ne,“ ozvalo se a všichni ostatní, včetně mě, souhlasně zabručeli.

„Copak, jídlo vám nechutnalo?“ Bylo jasné, že se nám posmívá. Věděl moc dobře, že nás jídlo nezasytilo, a užíval si toho, že my nic nechápeme.

Stáli jsme odevzdaně v lajně a čekali, co bude teď.

„Mám pro vás novinu. Smrtky nepotřebují jídlo ani pití, aby přežily. Ne takové jídlo, jaké dostáváte v jídelně.“ Znovu začal přecházet sem a tam, zdálo se, že je to jeho zlovyk, možná si to ani neuvědomoval. „Jídlo a pití vám pomůže zmírnit dopady nedostatku energie, ale nikdy už vás zcela nezasytí. Pouze zpomalí proces ubývání životní energie. Energii vám však nedokáže přidat. Jezte, pijte, co hrdlo ráčí, ale pokud si nedoplníte zásoby životní energie, pak zemřete.“

Na chvílku se odmlčel a pak nemilosrdně pokračoval: „Ptáte se, čím se nyní budete krmit? Co vás tedy udrží při životě, když ne jídlo a voda? Duše mrtvých! Budete muset absorbovat energii z duší zemřelých. Čím silnějšího jedince se vám podaří převést na druhou

stranu, tím lépe pro vás. Pořádná duše vám dokáže zajistit dostatek energie i na několik týdnů. Jednoduché, ne? Tak pojďme na to!“

Vyděšeně jsem se na něj podívala. Jak, jdeme na to?

„Ve svých dvojicích se přemístíte do našeho výcvikového centra. Každá dvojice bude v jedné místnosti, kde bude jedno tělo, kde je chycena duše zemřelého. Čím dříve se vám podaří duši z těla vytáhnout a převést dál, tím více energie dostanete. Můžete spolupracovat, ale nemusíte. Ve dvou máte větší šanci, že se vám podaří duši vytáhnout, ale budete mít jen polovinu energie. Na druhou stranu, celá dávka energie může být bonus pro vás.“

Mávl rukou a u každé dvojice se objevila zahalená postava. Každou dvojici popadla jedna z nich a přenesla nás do místnosti, přesně jak Valentýn říkal. Postava zmizela dříve, než jsme se jí mohli na něco zeptat.

Místnost byla malá, bez oken a bez dveří. U stropu svítila obnažená žárovka a přímo pod ní byl stůl a na něm leželo tělo. Chvilku jsem zírala na červené tenisky, na kterých ulpělo bahno. Viděla jsem odřené džíny, ale jinak nic dalšího.

Snažila jsem se nad tím nepřemýšlet. Mrtvola. Někdo zemřel a já na něj nyní mám sahat. Nedokázala jsem se přimět k pohybu. Srdce se mi rozbušilo a já začala panikařit. Zdálo se mi, že se stěny přibližují a podlaha se třese.

Zavřela jsem oči a otočila jsem se zády k tělu. Sedla jsem si na paty a zhluboka dýchala, zatímco se celé moje tělo třásl.

Mrtvola. I já jsem mrtvola. Co když před tím, než jsem dostala možnost stát se smrtkou, jsem taky ležela na takovém stole a někdo se na mě díval stejně jako já teď na tohoto muže nebo ženu.

Ozzy si sedl vedle mě, natáhl nohy před sebe a opřel se zády o stěnu. „Co budeme dělat?“ zeptal se vyděšeně.

„Já nevím,“ dostala jsem ze sebe přiškrceně.

„Copak nám k tomu nic jiného neřeknou? Jen že z toho máme dostat duši?“

„Třeba říkala něco Pokorná,“ nadhodila jsem, ale oba jsme se tomu zasmáli. Ne, ta říkala všechno, jen ne radu, co máme dělat teď.

Sedla jsem si vedle něj, opřela jsem si záda o stěnu a užívala si chlad, který do mě pronikal. Dívala jsem se na červené tenisky a snažila se na nic nemyslet.

„Jak dlouho myslíš, že nás tady nechají?“

„To nevím,“ odpověděla jsem zamyšleně, „stejně jako nevím, jak dlouho vydržíme my, než zkolabujeme.“ Dál jsme seděli mlčky. Nedokázala jsem se přimět zvednout se a jít blíž. Bylo to děsivé. Reálné. Konečné. Jak se mám dotknout něčí duše?

KAPITOLA 12: PRVNÍ KONTAKT

Nakonec to byl Ozzy, kdo sebral jako první odvalu a zvedl se. No, nebyla to úplně odvalu, spíš si přiseděl nohu. Pomohl mi na nohy a oba jsme se obezřetně podívali na tělo na stole.

Společně jsme vykročili a zastavili se asi půl metru od těla.

Bylo tak bledé a pokojné. Jednalo se o ženu ve středních letech, na čele měla hluboký šrám a jednu ruku měla podivně zkroucenou. Zvedl se mi žaludek, ale dokázala jsem se ovládnout. Co se jí stalo? Co se stalo nám všem, že jsme se ocitli v této místnosti?

Zírali jsme na tělo a já se snažila sama sebe přesvědčit o tom, že ta žena jen spí.

Ozzy se nadechl a v tváři se mu zračilo odhodlání. Pomalu natáhl ruku a dotkl se její ruky.

Otrásla jsem se. Ozzy odskočil, jako kdyby ho někdo uhodil.

„Co je? Co se stalo?“ ptala jsem se vyděšeně.

„Ona,“ podíval se mi přímo do očí, „ona na mě promluvila.“ Začal se ošívát a třást rukou, jako kdyby měl na sobě něco nalepeného.

Nasucho jsem polkla. „Jak mluví?“ zašeptala jsem. Nic se v místnosti neozvalo. Takže Ozzy musel slyšet duši přímo ve své hlavě.

Jestli jsem předtím nebyla přesvědčená, že se jí dokážu dotknout, teď jsem si byla téměř jistá. Nechci, aby na mě mluvila mrtvola! Co po mně bude chtít?